

Dinamica nimicirii

22 septembrie 2005

Gili Cârstea

Societatea americană, ca și lumea întreagă, este sfâșiată și confuză în fața devastărilor cu care este confruntată. Începând cu 9/11 și terminând cu Katrina, omenirea arată tot mai clar că șchioapătă de ambele picioare, că nu știe să deosebească dreapta de stânga la fel ca locuitorii anticei cetăți din vremea lui Iona, Ninive.

Fundamentalistii, păzitorii adevărului veșnic, strigă omenirii să se pocăiască în fața mâniei aprinse a unui Dumnezeu sfânt care nu mai suportă nelegiuirea colectivă și a început să lovească planeta. Stânga liberală calmează populația, spunându-i că 9/11, asiaticul tsunami sau Katrina sunt fenomene naturale obișnuite, care nu au nici o legătură cu Dumnezeul nostru iubitor sau cu felul de viață al oamenilor. Iar necredincioșii batjocoresc ambele tabere, continuându-și petrecerea și glorificând intelectul uman, ridicând un pahar „în cinstea soartei” (Isa 65:11).

Recent, o organizație creștină (Repent America) avertiza națiunea că uraganul Katrina este răspunsul lui Dumnezeu la nelegiuirea colectivă din New Orleans. „Deși pierderea atâtor vieții este dureroasă, acest act al lui Dumnezeu a nimic o cetate nelegiuită,” spunea directorul acestei organizații, Michael Marcavage.

New Orleans este fără discuție un oraș nelegiuit, ca multe altele. Este renumit pentru festivalurile lui destrăbălate, precum Mardi Gras sau Southern Decadence. Ele ne ajută să înțelegem puțin felul în care se trăia în Sodoma și Gomora.

Southern Decadence (decadența sudică) este o sărbătoare a homosexualilor și lesbienelelor, ținută anual între 31 august și 5 septembrie, iar anul acesta ar fi fost la a 34-a aniversare. Erau așteptați peste 200.000 de vizitatori din toată țara, lucru foarte apreciat de autorități și de industria hotelieră. Pe timpul sărbătorii, decadența umplea străzile, barurile și hotelurile, iar principiile morale ale unei societăți creștine erau suspendate. Beția și desfrâul generalizat erau privite cu toleranță și înțelegere de autorități, iar evenimentul era considerat ca fiind unul cultural.

O altă sărbătoare locală este Mardi Gras, când destrăbălarea coboară în stradă spre a fi aplaudată și admirată. Sub stăpânirea alcoolului, bărbații oferă femeilor bijuterii de plastic

într-o licitație sexuală absolut tembelă. Este uimitor cum poate o societate civilizată și creștină să coboare la un asemenea nivel de depravare.

Anul acesta decadența a fost întreruptă de Katrina, care a lovit exact în momentul când orașul se pregătea să-și primească musafirii pentru Southern Decadence 2005. În locul bucuriei, alcoolului, drogurilor și desfrâului, omenirea a privit în direct confuzie, agonie, groază, distrugere și moarte. Michael Marcavage de la Repent America continua: „New Orleans este un oraș care a deschis larg ușile în fața sărbătoririi publice a păcatului. Din această devastare se poate ridica o metropolă plină de neprihănire.”

Noi avem îndoieli serioase că neprihănirea ar putea veni ca urmare a loviturilor devastatoare.

Poziția celor de la Repent America a produs reacții puternice în celălalt segment al Americii creștine. Christian Alliance For Progress cheamă America la semnarea unei petiții care să declare că Dumnezeu nu este un ucigaș. Iată un fragment din petiția lor: „Noi, divese persoane de credință din Statele Unite (alături de prietenii noștri de pretutindeni) ne-am adunat spre a declara: Creatorul nostru NU este un ucigaș. Noi nu credem că Făcătorul tuturor lucrurilor distruge orașe întregi, distruge sute sau mii de oameni nevinovați și afectează infrastructura întregii națiuni ca pedeapsă pentru anumite păcate. Diversele noastre tradiții de credință ne învață că iubitul nostru Creator este îndurător, încet la mânie și bogat în bunătate. Dacă există ceva care să ne unească, în această diversitate, este adevărul fundamental că Dumnezeu ne iubește și că ne cheamă să ne iubim unii pe alții.”

Care ar trebui să fie poziția bisericii rămășiței în această criză? Cum se potrivesc aceste poziții contradictorii cu solia îngerului al treilea? Nu este uluitor să constatăm că membrii bisericii noastre se raliază celor două poziții exprimate aici, deși nici una dintre ele nu este acceptabilă?

Prima poziție, că Dumnezeu a trimis Katrina, este inacceptabilă și nu mai are rost să dăm explicații, concepția noastră fiind clară asupra acestui subiect. Față de cealaltă poziție avem rezerve, deși susținem și noi că nu Dumnezeu este la originea acestor dezastre. Rezervele noastre vin mai ales din ceea ce petiția respectivă evită să spună. Acești oameni lasă să se înțeleagă faptul că devastarea nu are legătură cu felul de viață al locuitorilor din acea zonă. Cu așa ceva nu putem fi de acord.

Ca și în cazul Sodomei, oamenii de astăzi au dreptul și libertatea să-și aleagă modul de viață. Oferta lui Dumnezeu este încă validă: „Ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta” (Deut 30:19). Locuitorii anumitor zone, din diverse motive, aleg nelegiuirea ca mod de viață, iar Dumnezeu este obligat să Se retragă de la ei. Cererea lor este legitimă, ei au dreptul să aleagă blestemul, dacă așa vor. Dumnezeu nu constrânge pe nimeni să trăiască în neprihănire. El face tot ce se poate spre a convinge, spre a lumina, spre a sensibiliza asupra riscurilor persistării în fărădelege. Odată încheiată această lucrare, toate mijloacele harului au fost epuizate. Nimic nu se mai poate face pentru cei care nu au putut fi convinși prin aceste mijloace. De acum, ei pornesc pe un drum lipsit de protecția divină, acolo unde nu mai există

lege, siguranță sau echilibru. Un drum pe care se poate întâmpla orice, unde hazardul și haosul modelează evenimente și unde viața nu are nici o valoare. Iona a aflat acest lucru în fundul mării: "Cei ce se lipesc de idoli deșerteți îndepărtează îndurarea de la ei" (Iona 2:8). Teribil lucru este să îndepărtezi îndurarea de la tine, acea îndurare care se agață și de ultima șansă spre a nu fi îndepărtată.

Cel mai bun exemplu este distrugerea Ierusalimului. De sute de ani Israel pierduse orice urmă de înțelegere despre caracterul lui Dumnezeu și scopurile Sale cu ei. Învățătura sanctuarului, pervertită de rabinii titrați, nu mai vorbea națiunii despre idealul înalt, "pus în fața fiecărui suflet," acela ca Duhul lui Dumnezeu să locuiască în ei. Mesagerii lui Dumnezeu au bătut la inima lui Israel în fiecare generație. Apoi a venit Fiul omului, un templu în care locuia Șekina. Nu au dorit să asculte nici de El. Ce se mai putea face? Spiritul Profeției explică cel mai bine acest mecanism, și îmi face plăcere să redau aici aceste pasaje impecabile, pe care doar un înger le putea exprima așa frumos:

"Iudeii își făuriseră singuri cătușele; ei își umpluseră paharul răzbunării. În distrugerea totală care a căzut peste ei, ca națiune, și în toate vaiurile care i-au urmat în împrăștierea lor, ei n-au făcut decât să culeagă ceea ce ei înșiși semănaseră. Profetul spunea: "Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea", "ai căzut prin nelegiuirea ta". (Osea 13,9; 14,1). Suferințele lor sunt reprezentate adesea ca o pedeapsă care a venit asupra lor, ca urmare a hotărârii directe a lui Dumnezeu. În felul acesta, marele amăgitor caută să-și ascundă lucrarea. Printr-o respingere continuă a iubirii și a milei divine, iudeii au făcut ca ocrotirea lui Dumnezeu să le fie retrasă, iar lui Satana i-a fost îngăduit să-i conducă după voința lui. Cruzimile oribile care au avut loc la distrugerea Ierusalimului sunt o demonstrație a puterii răzbunătoare a lui Satana asupra acelor care se supun stăpânirii lui.

Noi nu știm cât de mult îi datorăm lui Hristos pentru pacea și protecția de care ne bucurăm. Doar puterea restrângătoare a lui Dumnezeu ferește omenirea de a cădea cu totul sub stăpânirea lui Satana. Cei neascultători și nerecunoscători au motive serioase să dea slavă lui Dumnezeu pentru mila și îndelunga Sa răbdare prin care ține sub control puterea crudă și perfidă a celui rău. Dar atunci când oamenii depășesc limitele răbdării divine, această protecție este îndepărtată. Dumnezeu nu stă în fața păcătosului ca un executant al sentinței pentru fărădelege; dar El lasă pe cei ce resping îndurarea Sa pe drumul lor, să culeagă ceea ce au semănat. Fiecare rază de lumină respinsă, fiecare avertizare disprețuită sau neglijată, fiecare patimă tolerată, fiecare călcare a legii lui Dumnezeu este o sămânță care produce o recoltă sigură. Duhul lui Dumnezeu, refuzat persistent, este în cele din urmă retras de la păcătos, și astfel nu mai rămâne nici o putere care să controleze poftele păcătoase ale sufletului, nici o protecție împotriva vicleniei și vrăjmășiei lui Satana. Distrugerea Ierusalimului este o avertizare teribilă și solemnă pentru toți cei care tratează cu ușurătate ofertele harului divin și se împotrivesc chemărilor îndurării divine. Niciodată nu a fost dată o dovadă mai clară despre ura lui Dumnezeu față de păcat și despre pedeapsa sigură care va cădea peste cei vinovați.

Profeția Mântuitorului despre judecățile care urmau să cadă asupra Ierusalimului urmează să aibă o altă împlinire, față de care acea pustiire teribilă a fost doar o umbră slabă.

În soarta cetății alese putem să vedem destinul unei lumi care a lepădat harul lui Dumnezeu și a călcat în picioare legea Sa. Întunecate sunt rapoartele mizeriei omenești pe care le-a cunoscut pământul de-a lungul secolelor de nelegiuire. În fața acestor scene inima cedează și mintea refuză să accepte realitatea. Rezultatele lepădării autorității cerești au fost teribile. Dar în descoperirile viitorului este prezentată o scenă și mai tenebroasă. Rapoartele trecutului – procesiunea interminabilă a agitațiilor, conflictelor, revoluțiilor, “învălmășeala luptei și orice haină de război tăvălită în sânge” (Isa 9:5) – ce sunt toate acestea în contrast cu grozăviile zilei când Duhul protector al lui Dumnezeu va fi retras cu desăvârșire de la cei nelegiuiți, și nu va mai ține în frâu izbucnirea patimilor omenești și furia satanică! Lumea va vedea atunci, ca niciodată mai înainte, consecințele guvernării lui Satana” (GC 35-36).